

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžfk/60/2019
Identifikačné číslo spisu: 1017200319
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1017200319.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu (spravodajca) a sudcov JUDr. Milana Moravu a JUDr. Petry Príbelskej, PhD. v právnej veci sťažovateľa (pôvodne žalobcu): Shadow, s.r.o., Galvaniho 2/A, Bratislava, IČO: 35 852 518, právne zastúpený: Advokátska kancelária MARCEL BIZNÁR, s.r.o., advokátska kancelária, Bajkalská 31, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/222/9632-62706/2010/994275-r zo dňa 24. júna 2010, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/47/2017-31 zo dňa 5. decembra 2018, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa (pôvodne žalobcu) proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S/47/2017-31 zo dňa 5. decembra 2018 z a m i e t a.

Účastníkom konania právo na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej aj len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej aj len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/222/9632-62706/2010/994275-r zo dňa 24.06.2010 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie“), ktorým potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Pezinok (ďalej aj len „správca dane“) č. 608/230/12198/10/Fe zo dňa 30.03.2010 (ďalej aj len „prvostupňové rozhodnutie“), ktorým správca dane § 44 ods. 6 písm. b) bod 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej aj len „zákon č. 511/1992 Zb.“) vyrubil žalobcovi rozdiel dane z príjmov právnických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2008 v sume 16 226,71,- euro.

2. Žalobca zaúčtoval do nákladov v roku 2008 dodávateľské faktúry č. 348, 349, 350, 351, 352 z decembra 2008 do spoločnosti GOLD MKM, s.r.o., Zámocká č. 22, 811 01 Bratislava (ďalej aj len „GOLD MKM“) a to v sume 2 508 000,-Sk bez DPH za nákup vecí: nože, mačety, meče, brúsky, ďalekohľady a privesky. Správca dane vykonal dokazovanie za účelom preverenia realizácie označených dodávok tovaru. Bolo zistené, že dodávateľ - GOLD MKM je nekontaktný, na uvedenej adrese nesídi,

nemá žiadne označenie na budove ani na schránke a zasielané listové zásielky nepreberá. Podľa výpisu z Obchodného registra došlo odo dňa 21.10.2008 k zmene sídla spoločnosti, konateľov a spoločníkov a od 21.10. 2008 sa stal jediným spoločníkom p. Librado David Trejo Rodriquez, Calle Išla Mujeres 917, Rosarito 227 10, Mexiko. Správcovi dane sa nepodarilo preveriť realizáciu dodávok tovaru u dodávateľa. Od dátumu zmeny majiteľov nespolupracoval so správcom dane, nepodal žiadne daňové priznanie a nevykázal žiadnych zamestnancov. Žalobca v odpovedi na Výzvu na predloženie dokladov zo dňa 03.12.2009, ktorej prílohu tvorili faktúry a príjmové pokladničné doklady uviedol, že tovar mu bol doručený pracovníkom GOLD MKM do skladu na Galvaniho 2/a, Bratislava. Dodávateľa, okrem pána zo zahraničia, ktorého bližšie nedefinoval, zastupoval p. R. J., ktorý doručil predmetný tovar, podpísal iba príjmové pokladničné doklady a po fyzickej kontrole tovaru prebral úhradu v hotovosti. Na predložených výdavkových pokladničných dokladoch žalobcu (č. P43 zo dňa 02.12.2008, č. P44 zo dňa 05.12.2008, č. P45 zo dňa 17.12.2008 a č. P46 zo dňa 20.12.2008) chýbali podpisy zodpovedných pracovníkov, ktorí výdavkové doklady vyhotovili, schválili a absentoval aj podpis príjemcu finančných prostriedkov za GOLD MKM. Žalobca sa nevyjadril k spôsobu dopravy tovaru. Správca dane zistil, že osoba menom R. J. sa nenachádza v registri obyvateľov. Správca dane tak neuznal výdavky za nákup tovaru od spoločnosti GOLD MKM za daňové výdavky na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie príjmov preukázateľne vynaložených daňovníkom v zmysle § 2 ods. i) zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej aj len „daňový poriadok“), z dôvodu nepreukázania nadobudnutia predmetného tovaru od dodávateľa GOLD MKM.

3. Krajský súd sa zaoberal prieskumom zákonnosti napadnutého rozhodnutia, ako aj prvostupňového rozhodnutia. Nestotožnil sa s námietkou zániku práva na vyrubenie dane, pričom poukázal na § 45 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb., v zmysle ktorého vykonaním úkonu smerujúceho k vyrubeniu dane v období pred uplynutím 5-ročnej prekluzívnej lehoty na vyrubenie dane plynú lehoty znovu od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt o tomto úkone vyzoomený. Krajský súd uviedol, že správca dane doručil protokol č. 608 320/8206/2010/Koc zo dňa 04.03.2010 žalobcovi dňa 08.03.2010 a prerokoval spolu s Dodatkom č. 1 k protokolu dňa 19.03.2010 a z dôvodu vykonania tohto úkonu sa prekluzívna päťročná lehota predĺžila do 31.12.2015. Krajský súd v tejto súvislosti ďalej poukázal na predchádzajúce súdne konania, týkajúce sa predmetu konania a uviedol, že posledný rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/108/2015 zo dňa 23.11.2016 nadobudol právoplatnosť dňa 08.12.2016, v dôsledku čoho počas súdneho konania od podania žaloby na krajský súd dňa 23.07.2010 až do dňa právoplatnosti citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR, t.j. do dňa 08.12.2016 neplynula lehota, ktorej uplynutím dochádza k zániku práva vyrubiť daň.

4. Krajský súd nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodneniach rozhodnutí žalovaného a správcu dane. Právne posúdenie preskúmanej veci považoval za správne a v súlade so zákonom. V danej veci bolo nebola spochybnená existencia dodaného tovaru, ale bol spochybnený a v konečnom dôsledku relevantnými dôkazmi úplne vylúčený dodávateľ, ktorý mal tovar žalobcovi dodať, t.j. na základe výsledkov dokazovania žalovaný správne vylúčil, že dodávateľom tohto tovaru bola deklarovaná spoločnosť GOLD MKM. Krajský súd konštatoval, že daňové orgány správne nezahrnuli do výdavkov daňovníka v roku 2008 hotovostný nákup tovaru od označeného dodávateľa v sume 2 508 000,-Sk ako výdavkov. Krajský súd uviedol, že žalobca zahrnutím výdavkov v uvedenej sume do svojich daňových výdavkov vykonal úkon, ktorý mal za následok nesprávne určenie základu dane, v dôsledku čoho bola následne zo strany správcu dane žalobcovi upravená daňová povinnosť zistená správcom dane po vykonanej daňovej kontrole. Krajský súd prijal záver, že žalobca jednoznačne nepreukázal, že tvrdené skutočnosti existujú na materiálnom základe tak, ako ich deklaroval na predložených dokladoch, keďže na to, aby mohol byť výdavok uznateľný za daňový výdavok musí byť splnená aj podmienka preukázateľnosti stanovená v § 2 ods. 1 písm. i) zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov (ďalej aj len „zákon č. 595/2003 Z. z.“). Krajský súd uviedol, že nepostačuje len samotná existencia dokladov, ktoré predložil žalobca, ale musí ísť o výdavok preukázateľne vynaložený daňovníkom na dosiahnutie, zabezpečenie a udržanie zdaniateľných príjmov a teda žalobca bol povinný vierohodným a nespochybniteľným spôsobom preukázať, že tovar uvedený na dodávateľských faktúrach reálne dodal dodávateľ uvedený na faktúre. V tomto smere krajský súd konštatoval, že

žalobca neuviedol také dôkazy, ktorými by vyvrátil pochybnosti o tom, že sa zdaniteľné obchody reálne uskutočnili a taktiež ani z vykonaného dokazovania správnych orgánov nebolo jednoznačne preukázané, že zdaniteľný obchod bol reálne a preukazným spôsobom uskutočnený dodávateľom, ktorý fakturoval zdaniteľný obchod.

5. Žalobca ako sťažovateľ podal v zastúpení advokátom včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f), g) a h) SSP a navrhol, aby kasačný súd zmenil napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím. Sťažovateľ namietal nezákonnosť napadnutého rozhodnutia najmä pre odstup času od jeho vydania po jeho doručenie sťažovateľovi. Namietal, že právo na vyrubenie dane zaniklo dňom 31.12.2015 a uviedol, že o napadnutom rozhodnutí súd nekonal do 08.12.2016, kedy nadobudol právoplatnosť rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/108/2015, keďže v uvedenom konaní bolo predmetom preskúmania zákonnosti iné rozhodnutie žalovaného a to rozhodnutie zo dňa 11.08.2010. Sťažovateľ uviedol, že citovaným rozsudkom Najvyšší súd SR rozhodnutie žalovaného zo dňa 11.8.2010 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a teda žalovaný mal zmysle uvedeného rozsudku vo veci znova rozhodnúť, čo sa nestalo. S poukazom na § 65 ods. 6 daňového poriadku sťažovateľ uviedol, že žalovaný odovzdal napadnuté rozhodnutie (24.06.2010) na poštovú prepravu dňa 04.01.2017, v dôsledku čoho považuje postup žalovaného za rozporný s citovaním ustanovením daňového poriadku. Sťažovateľ namietal, že postup, keď správca dane neuznal daňovému subjektu výdavky za nákup tovaru len z dôvodu nespôlupráce dodávateľského daňového subjektu s miestne príslušným správcom dane je v rozpore s judikatúrou Najvyššieho súdu SR, ktorý v judikáte publikovanom pod č. R 93/1994 vyslovil právny názor, že tam kde nie je hodnoverný doklad o nákupe tovaru, nie je možné bez ďalšieho vyvodit' záver, že nebol nakúpený vôbec žiadny tovar a v takom prípade kontrolný orgán určí daňovému subjektu daňovú povinnosť na základe vlastných podkladov, alebo preukázaných skutočností, prípadne aj overovaním ďalších skutočností rozhodujúcich pre výpočet dane.

6. Žalovaný sa vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti pridržiaval argumentácie, ktorú už uviedol vo vyjadrení k žalobe. K namietanému zániku práva na vyrubenie dane poukázal na znenie § 45 zákona č. 511/1992 Z. z., účinného v rozhodnom období, ako aj na spočítanie lehôt v zmysle, v rozhodnom čase účinného, ustanovenia § 246d zákona č. 99/1963 Z. z. Občiansky súdny poriadok (ďalej aj len „OSP“). K tomu doplnil, že vyrubiť daň alebo rozdiel dane je možné najneskôr do desiatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie, pričom za úkon na predĺženie prekluzívnej päťročnej lehoty sa v zmysle § 15 ods. 13 zákona č. 511/1992 Z. z. považuje doručenie protokolu o kontrole. V tejto súvislosti poukázal na genézu súdnych konaní, ktorých predmetom bolo napadnuté rozhodnutie, resp. rozhodnutie žalovaného zo dňa 11.08.2010, v prípade ktorého išlo o obsahovo totožné rozhodnutie, o aké ide v prípade napadnutého rozhodnutia, pričom však toto bolo vydané na základe žiadosti o opravu zrejmých omylov a nesprávnosti z dôvodu uvedenia nesprávneho označenia splnomocneného zástupcu sťažovateľa. Žalovaný uviedol, že posledným rozhodnutím bol rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/108/2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 08.12.2016, na základe ktorého žalovaný listom č. 6312/2017 zo dňa 04.01.2017 zaslal splnomocnenému zástupcovi sťažovateľa napadnuté rozhodnutie (zo dňa 24.06.2010). K námietke ohľadom neuznania výdavkov za nákup tovaru žalovaný poukázal na skutkové zistenia, pričom k týmto uviedol, že zo strany žalovaného, ani správcu dane nebola spochybnená samotná existencia tovaru, ale že bol spochybnený a v konečnom dôsledku relevantnými dôkazmi úplne vylúčený deklarovaný dodávateľ. Poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/85/2013 zo dňa 03.06.2014, podľa ktorého žalobca uskutočnil platby osobe, ktorej identitu neo veril a ktorej právny vzťah s dodávateľom nie je preukázaný. Aj v prípade, že by sa preukázala existencia tovaru, tak výdavok v danom prípade, keďže nešlo platbou cez účet nesmeroval k tvrdenému dodávateľovi, ale k neznámej osobe. Sťažovateľ si pre prípad daňovej kontroly neuchoval relevantné dôkazné prostriedky, ktoré s ohľadom na povahu transakcie bolo možné od neho očakávať, nie len na základe zákona, ale i na základe rozumnej odbornej starostlivosti o vlastné daňové záležitosti. Žalovaný sa stotožnil so závermi krajského súdu a navrhol kasačnú sťažnosť zamietnuť ako nedôvodnú.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal

napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti v zmysle § 440 SSP, kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky <. (§ 137 ods. 2 a 3 SSP) a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a preto ju zamietol podľa § 461 SSP.

8. Kasačný súd považuje za kľúčové pre rozhodnutie veci posúdenie otázky namietaného zániku práva na vyrubenie dane, od ktorého závisí samotné meritórne posúdenie veci.

9. Podľa § 45 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov (ďalej aj len „zák. č. 511/1992 Zb.“), platného a účinného v čase vydania rozhodnutia správcu dane, ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane alebo priznať nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo vrátenie dane po uplynutí piatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu alebo nárok na vrátenie dane; ak ide o daňový subjekt, ktorý si uplatňuje odpočítanie daňovej straty podľa osobitného predpisu, nemožno vyrubiť daň ani rozdiel dane po uplynutí siedmich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie, v ktorom bola táto daňová strata vykázaná.

10. Podľa § 45 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb., ak bol pred uplynutím lehoty vykonaný úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane, plynú lehoty podľa odseku 1 znovu od konca roka, v ktorom bol daňový subjekt o tomto úkone vyrozumý. Vyrubiť daň alebo rozdiel dane je možné najneskôr do desiatich rokov od konca roka, v ktorom vznikla povinnosť podať daňové priznanie alebo hlásenie alebo v ktorom bol daňový subjekt povinný daň zaplatiť bez povinnosti podať daňové priznanie alebo hlásenie, alebo v ktorom daňovému subjektu vznikol nárok na vrátenie nadmerného odpočtu, alebo nárok na vrátenie dane.

11. Podľa § 15 ods. 13 zák. č. 511/1992 Zb., daňová kontrola je ukončená dňom prerokovania protokolu s kontrolovaným daňovým subjektom alebo jeho zástupcom. Určenie dane podľa pomôcok (§ 29 ods. 6) je ukončené dňom prerokovania protokolu s daňovým subjektom alebo jeho zástupcom. Určenie dane dohodou je ukončené dňom spísania zápisnice o dohode o výške dane (§ 29 ods. 5). Dňom nasledujúcim po dni prerokovania protokolu alebo dňom nasledujúcim po dni spísania zápisnice o dohode o výške dane (§ 29 ods. 5) sa začína vyrubovacie konanie (§ 44); to neplatí, ak správca dane, ktorým je colný úrad, daňovou kontrolou zistí, že daňovému subjektu, ktorý nemá povinnosť podávať daňové priznanie podľa osobitných zákonov, 1b) za kontrolované zdaňovacie obdobie daňová povinnosť nevznikla. Doručenie protokolu podľa odseku 12 alebo spísanie zápisnice o dohode o výške dane (§ 29 ods. 5) sa považuje za úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane (§ 45 ods. 2). Ak sa vykonáva daňová kontrola na požiadanie orgánov činných v trestnom konaní (odsek 3), za úkon smerujúci na vyrubenie dane alebo rozdielu dane (§ 45 ods. 2) sa považuje spísanie zápisnice o začatí daňovej kontroly.

12. Podľa § 246d zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, platného a účinného v čase vydania rozhodnutia správcu dane, ak osobitný zákon upravujúci priestupky, kárne, disciplinárne a iné správne delikty určuje lehoty pre zánik zodpovednosti, prípadne pre výkon rozhodnutia, tieto lehoty počas konania podľa tejto časti neplynú. Obdobne to platí o lehotách pre zánik práva vo veciach daní, poplatkov a odvodov, ktoré sú príjmami štátneho rozpočtu, verejných fondov, rozpočtov obcí, miest a vyšších územných celkov.

13. Aplikujúc vyššie uvedené kasačný súd konštatuje, že právo na vyrubenie dane nezaniklo a postup správcu dane, ako aj žalovaného bol v tomto smere zákonný, tak ako konštatoval aj krajský súd v bode 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Sťažovateľ podal daňové priznanie za rok 2008 v zákonom stanovenej lehote, t.j. do 31.03.2009. Správca dane doručil protokol č. 608 320/8206/2010/Koc zo dňa 04.03. 2010 žalobcovi dňa 08.03.2010 a prerokoval spolu s Dodatkom č. 1 k protokolu dňa 19.03.2010.

Z tohto dôvodu sa lehota na vyrubenie dane predĺžila do 31.12.2015. Správca dane na základe výsledkov zistených pri daňovej kontrole vyrubil žalobcovi dodatočným platobným výmerom č. 608/230/12198/10/Fe zo dňa 30.03.2010 rozdiel dane z príjmov právnickej osoby v sume 16 226,71,- euro, pričom toto rozhodnutie bolo potvrdené rozhodnutím Daňového riaditeľstva SR (ďalej aj len „DR SR“) č. 1/222/9632-62706/2010/994275-r zo dňa 24.06.2010. Sťažovateľ podal na Krajský súd v Bratislave žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia DR SR dňa 23.07.2010. Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 1S/182/2010-40 konanie zastavil, Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3 Sžf/9/2012 citované uznesenie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Následne Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/182/2010-63, 1S/127/2012 konanie v časti žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 1/222/9632-62706/2010/994275-r zo dňa 24.06.2010 zastavil a v časti žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. 1/222/9632-62706/2010/994275-r zo dňa 11.08.2010 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR uznesením č. k. 3 Sžf/90/2012 citovaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Následne Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/127/2012-87 rozhodnutie žalovaného č. 1/222/9632-62706/2010/994275-r zo dňa 11.08.2010 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 3 Sžf/85/2013 citovaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Následne Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S 127/2012-110 žalobu zamietol a Najvyšší súd SR rozsudkom sp. zn. 3Sžf/108/2015 citovaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného č. 1/222/9632-62706/2010/994275-r zo dňa 11.08.2010 zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Tento posledný rozsudok Najvyššieho súdu SR (sp. zn. 3Sžf/108/2015) nadobudol právoplatnosť dňa 08.12.2016. Z uvedeného je na podklade citovaných zákonných ustanovení zrejmé, že počas súdneho konania od podania žaloby na Krajský súd v Bratislave až do dňa právoplatnosti posledného rozsudku Najvyššieho súdu SR, t.j. odo dňa 23.07.2010 do dňa 08.12.2016 neplynula lehota, ktorej uplynutím dochádza k zániku práva vyrubiť daň, preto sa kasačný súd nestotožňuje s námietkou sťažovateľa, že právo na vyrubenie dane zaniklo dňom 31.12.2015. V zmysle záverov posledného rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/108/2015 žalovaný listom č. 6312/2017 zo dňa 04.01.2017 zaslal splnomocnenému zástupcovi sťažovateľa rozhodnutie 1/222/9632-62706/2010/994275-r zo dňa 24.06.2010, ktoré tento prevzal dňa 09.01.2017.

14. Kasačný súd vo vzťahu k meritórnemu posúdeniu veci poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžf/85/2013 zo dňa 03.06.2014, týkajúce sa toho istého predmetu konania, kde Najvyšší súd SR vyslovil právny názor, podľa ktorého sťažovateľ uskutočnil platby osobe, ktorej identitu neuveril, a ktorej právny vzťah s dodávateľom nebol preukázaný. Aj v prípade, že by sa preukázala existencia tovaru tak výdavok v danom prípade (keďže nešlo platbou cez účet) nesmeroval k tvrdenému dodávateľovi, ale k neznámej osobe. Sťažovateľ si tak pre prípad daňovej kontroly neuchoval relevantné dôkazné prostriedky, ktoré s ohľadom na povahu transakcie bolo možné od neho očakávať, nie len na základe zákona, ale i na základe rozumnej odbornej starostlivosti o vlastné daňové záležitosti. Tieto okolnosti neumožňujú a nejde o špecifickú situáciu, kedy na základe judikatúry by bolo možné presunúť dôkazné bremeno z daňového subjektu na správca dane. Správca dane teda vychádzal zo správneho rozloženia dôkazného bremena.

15. Kasačný súd vzhľadom na vyššie uvedené konštatuje, že krajský súd sa s prejednávanou vecou sa dostatočne vysporiadal, racionálne odôvodnil svoje úvahy a vyvodil správne skutkové a právne závery, a preto sa kasačný súd v plnej miere stotožňuje s odôvodnením krajského súdu a kasačnú sťažnosť zamietla ako nedôvodnú podľa § 461 SSP.

16. O trovách kasačného konania rozhodol podľa § 167 ods. 1 SSP v spojení s § 467 ods. 1 SSP tak, že sťažovateľovi nepriznal náhradu trov kasačného konania z dôvodu neúspechu v kasačnom konaní a žalovanému nárok na náhradu trov konania zo zákona nevyplýva.

17. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.